

Na cestě West Highland Way

Možná se vám to taky někdy stalo, nějaké místo vás zavolá, vidíte obrazy, čtete si o krajině a víte, že tam prostě musíte. To volání je tak silné, že byste se jinak zbláznili, kdybyste dané místo nenavštívili. Nevíte proč, kvůli čemu, kdy ani s kým, ale to volání a touha tohle místo vidět na vlastní oči a být chvíli jeho součástí jsou až otravně neodbytné. Vybíjí vám z toho celé tělo, a když se na ta místa díváte, máte husí kůži. Nelze jinak než se vydat na cestu...

Text: Barbora Hernychová
Foto: Lenka Šuveríková

Volání Skotska

Mně se to stalo. Před čtyřmi lety. Někde na mě vykoukl obrázek Skotska a informace o nejznámějším skotském treku West Highland Way (WHW). Měla jsem z toho vážně mrazení. Náděrná drsná zelená krajina, plná kopců a jezer, mechem porostlé stromy a kameny, nekonečný prostor vyzářující volnost a svobodu. Věděla jsem, že tuhle cestu si prostě projdu. Byl rok 2018 a já zjišťovala, kdo by se na ni vydal se mnou. Samotné se mi nechtělo. Ráda cesty sdílím, ta sounáležitost během putování je pro mě důležitou součástí. Ale stále se mi nedařilo dát dohromady skupinku spoluputovníků. Až koncem roku 2019 jsme se domluvily, tři dlouholeté kamarádky, cestovatelky zvyklé chodit s batohem na zádech, vzájemně sešrané... a tak jsme naplánovaly termín na jaro 2020, koupily letenky, naptýčovaly mapy a průvodce a začaly se neskutečně těšit.

Zkouška trpělivosti

Pandemie a veškerá následující nařízení a opatření nakonec

naši cestu přesunuly až na letošní červen. Byla to zkouška trpělivosti a dozrávání. Asi jsem si na to měla opravdu tak dlouho počkat. Jsem v úplně jiné životní fázi než před dvěma lety a myslím, že cesta mi letos nabídla po tak dlouhé době příprav a omezení mnohem více.

Vydáváme se na cestu

Je ráno 1. června a my odlétáme z pražského letiště do skotského Edinburghu. V batohu máme vše, co na ty dva týdny budeme potřebovat – oblečení, stan, spacáky, karimatky, jídlo, vybavení na vaření a další nezbytnosti k přežití. I když jsme se snažily balit minimalisticky, každá si neseme batoh o hmotnosti kolem 18 kg a přemýšlíme, jak to zvládneme. Z Edinburghu se pak autobusy přesouváme do městečka Milngavie, severně od Glasgow, kde je oficiální začátek WHW. Nabíráme do zásoby vodu, dokupujeme kartuši s plynem na vaření (letadlem se převážet nesmí), koukáme do mapy, kam bychom asi přibližně mohly dnes dojít, a vyrážíme.

Spaní na divoko

Na WHW je možné spát (krom omezení krátkého úseku v národním parku Loch Lomond a Trossachs Park) bez problémů na divoko. Kam dojdete, tam si postavíte stan, přespíte, zabalíte, uklidíte a jdete dál. I my jsme cestu takto pojaly. Je v tom největší svoboda. Určitá nejistota, že člověk do poslední chvíle neví, kde večer složí hlavu, je vykompenzována pocitem naprostého neomezení a volnosti, a i pro ten jsem si sem do Skotska přijela.

Opouštíme Milngavie

První kilometry nás vedou příjemným lesíkem plným kapradí, starých dubů a nádherně rozkvetlých rododendronů, které, jak zjišťujeme později, nás budou provázet celou cestu. Rostou tady divoce a dosahují neuvěřitelných rozměrů. Cesta je zatím placatá, jsme v nížině, která by se měla během následujících dnů zvedat a měnit na vysočinu. Míjíme první větší kopec Dumgoyne a původní plán, že dnes ujdeme jen pár kilometrů a pořádně si po cestě odpočineme, se mění a my kráčíme stále dál. V závěru dne, kdy už bychom nejraději postavily stan, se dostáváme na nekonečnou pěšinu mezi ovčí ohrady a vypadá to, že tady snad místo nenajdeme nikdy. Ozývají se první puchýře a otláčeniny některých z nás a místo ke spánku ne a ne najít. Už je kolem deváté večer a je nám jasné, že co nevidět se začne stmívat a už by to opravdu chtělo někde spočinout. Nakonec nalézáme asi po 15 km vhodný plácek pod starou hrušní. Je kolem půl desáté a stále je světlo, stejně jako v jedenáct. Až nyní si uvědomujeme, že jsme o dost více

na sever od nás, že světlo je tady snad o dvě hodiny déle. To je dobré zjištění! Na stanování, vaření a veškeré večerní procedury budeme mít vždy dost světla. Čelovky jsme nakonec nepoužily ani jednou.

První ráno

Vypadá to, že zatím máme velké štěstí na počasí. Skotsko proslulé svými vytrvalými dešti nám nabízí slunce a teplo, ideální na chůzi i spaní venku. Snídáme s výhledem na řeku Endrick Water, vaříme čaj a kaše, ujídáme z hromady zásob, krajina se zrcadlí na hladině a pohled na nebe prozrazuje, že nás čeká opět teplý slunný den. Dnes plánujeme dojít k jezeru Loch Lomond. Cesta se začíná zvedat, nabíráme vodu v tábořišti Drymen a s plnými lahvemi kráčíme dál.

Ladie's styl cesty

Jde se mi dobře. Zdá se, že investice do kvalitních bot a jejich pořádné rozšlápnutí předem se vyplatily, a na rozdíl od ostatních mě netrápí ani jeden puchýř. Batoh se pronese, ale zvykám si, rozdělují zátěž na ramena a bedra a pravidelný rytmus chůze a volné tempo cestu usnadňují. Ne, opravdu se nikam neženeme. Celá WHW, dlouhá kolem 100 mil, se dá zvládnout prý i za pět dní, to ale není náš případ. Daly jsme si dost velkou časovou rezervu, cílem není samotný cíl, ale užít si společnou pouť a cestu jako takovou. Volíme tedy, jak tomu říkáme, „ladie's styl“ – na pohodu, přestávky na kochání, koupání, pravidelné jídlo a rozjímání a probírání života.

1. den První kilometry naší cesty, směrem k Dumgoyne Hill

Otevíráme různá témata, která sama krajina a okolní příroda přináší, a občas si kráčíme jen každá sama se sebou. To k putování neodmyslitelně patří, nechávat k sobě promlouvat okolí, jít v tichosti se svými myšlenkami a vnímat přicházející odpovědi, v tom jsou cesty skutečně obohacující.

Přes první kopce

Terén je už výrazně kopcovitější, pěšina se kroutí, stoupá a klesá a my se blížíme ke zdolání prvního většího kopce naší cesty – Conic Hill. Za ním už nás čeká dnešní cíl, Loch Lomond. Ještě před výšlapem nalézáme příjemné místo k odpočinku a osvěžení. Využíváme příležitosti ke koupání a malému posílení. Miluju tu malebnost krajiny, dřevěné a kamenné můstky, staré zidky lemované kapradím a pasoucí se ovečky, všechny odstíny zelené. A i když je teplo a slunečno, vzduch je nádherně svěží a čerstvý. Vystoupáme na Conic Hill a z jeho vrcholu se nám otevírá nádherná podívaná na Loch Lomond – přes 30 km dlouhou vodní plochu zářivě modré barvy se spoustou malých ostrůvků. Tenhle výhled si ukládám do paměti, budu ho tam mít navždy, a když bude potřeba, vybavím si ho, aby mi bylo tak krásně a spokojeně jako právě teď. Po sestupu na druhou stranu dosahujeme dnešního cíle. Stavíme stan na břehu Loch Lomond, vaříme si večeři a znaveny dalšími 17 km uleháme k zaslouženému spánku.

Jezero Loch Lomond

Loch Lomond je největší skotské jezero. Je součástí národního parku Loch Lomond a Trossachs Park. My po jeho břehu kráčely dva dny. Díky teplému slunnému počasí jsme využily vody ke koupání, i když cedule na břehu varují, že je tak studená, že může způsobovat šok. Šok jsme neměly, naopak pořádná koupel bez plavek a bez lidí okolo byla nesmírně příjemná. Cesta lemující jezero nás vede skalnatým terénem nahoru a dolů a otevírá nám stále nové výhledy. Mění se i složení rostlin, které nás obklopují. Ukusujeme čerstvý medvědí česnek, kterého tu rostou všude přímo plantáže, obdivujeme rozvíjející se kapradí. Procházíme přes velké rozkvetlé koberce tzv. blue bells, což jsou divoce rostoucí hyacinty, jejichž vůně prosycuje okolní vzduch. Rovná plocha na břehu, obklopena starými kroucenými duby, se nabízí jako vhodné místo k dnešnímu spánku. Z dubů vyzařuje silné mystično a moudrost a v jejich obklopení nalézáme takové milé útulno.

Ještě než stačíme postavit stan, začnou nám tuhle kouzelnou idylku narušovat midges, což je ve Skotsku kapitola sama pro sebe.

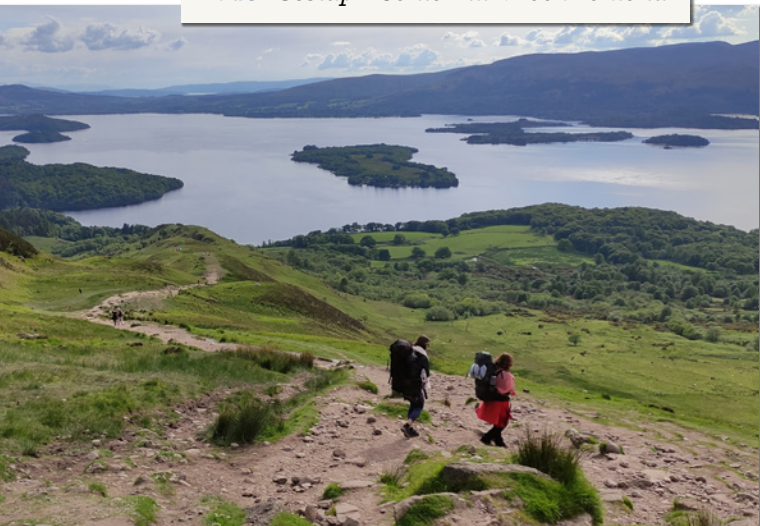
Spolupocestní zvaní „midges“

Krom deště a chladu, které jsme ale zatím nepocítily, má Skotsko ještě jednu specialitu, jež může od návštěvy odradit – tou jsou midges. Malí žraví pakomárci, kteří jsou sotva vidět, ale když se spojí do obrovských hejn a tvoří černá mračna, není před jejich útoky úniku. Záměrně jsme k cestě vybrali začátek června, kdy se teprve začínají líhnout, jejich čas přichází hlavně v průběhu léta, v červenci a srpnu. Nicméně už nyní se první nedočkavci ozývají a přilétají ochutnávat turisty. Skoti jsou na jejich invazi náležitě vybaveni. Koupíte tu speciální spreje i sítky na hlavu a obličej, protože při větších útocích opravdu není šance k čemukoliv jinému než jen mávat rukama a utíkat. Když se zastavíte a nehýbete se, tak vás mají. My zkusíme mazat celé tělo a obličej levandulí a okolí stanu vykuřujeme bílou šalvějí. Zdá se, že to pomáhá lépe než zakoupený speciální sprej smidge. A tak aspoň v částečném klidu dojdáme večeři a dopijeme čaj a ukládáme se po dalších 20 km ke spánku. A mně přitom přijde, že ze starých dubů skutečně slyším šeptat moudré druidy.

Loučení s Loch Lomond

Po snídani u vodopádu v Inversnaid si ještě užíváme závěr cesty podél Loch Lomond, opět se koupeme a plavání v ledové vodě bez plavek přináší dokonalé splynutí s tímto živlem a osvěžení těla i mysli. Kocháme se pohledy na nekonečnou vodní plochu a hory tyčící se nad ní. Tyhle výhledy jsou jedněmi z těch nejkrásnějších, které za celou cestu potkáme. Za několik kilometrů se s jezerem loučíme. Krajina mění svůj ráz, kopce jsou stále vyšší. Odpoledne se dostáváme na farmu Beinglas s příjemnou klasickou britskou hospůdkou s posezením venku. Tomu se nedá odolat! Objednáváme si čerstvý salát s grilovaným sýrem a k tomu pintu shandy (mix skotského piva s limonádou). S přívalem nové energie pokračujeme ještě několik kilometrů podél řeky River Falloch. Nízké slunce ozařuje večerním světlem mohutné kopce, zelená se ukazuje ve všech podobách... Je mi krásně a říkám si, tak tohle je Skotsko. Místo ke spaní nalézáme na kopci na druhé straně řeky. Je chladno a větrno. A tak se po polévce a čaji chumláme

2. den Sestup z Conic Hill k Loch Lomond

3. den Odpolední osvěžení v ledové vodě Loch Lomond

do spacáků a za hučícího větru, který nám lomcuje stanem, postupně usínáme. Máme dnes za sebou skoro 22 km.

Jsmo v polovině!

I ráno nás budí vítr, což není úplně příjemné, ale na druhou stranu je to záruka, že snídaně bude bez midges. Větrné počasí nemají rády a raději se ukryjí a sníží svoji aktivitu, než by se věnovaly okusování poutníků. Počítáme-li správně, dosáhneme dnes poloviny naší cesty. Díváme se na mapu, kde nás tento bod přibližně čeká, a říkáme si, že bude potřeba to pořádně oslavit. Jsme pátý den na cestě a stále nás provází nádherné teplé slunné počasí. I místní se podivují. Je to opravdu rarita a my si ji s velkou vděčností a díky moc užíváme.

A je to tady, jsme u odbočky k nedalekému městu Crianlarich, potkáváme prvního Čecha na WHW a nacházíme se v polovině naší cesty – na 77. km. Kamarádka vyndává z batohu medovinu z Vysočiny (té naší české) a oslavujeme. Současně nalézáme u řeky malebné odlehlejší zákoutí s velkými placatými kameny a hlubokými místy k ponoření se do vody. Slunce hřeje, voda se blyští ve slunečních paprscích a my si dopřáváme dlouhou přestávku s koupáním, mytím vlasů, vzájemnou masáží otačených ramen a krémováním ochozených nohou... i toto je součástí naší ladie's cesty. Nikam nespěcháme, vyhříváme se na kamenech. Tak báječně se na nich leží... Pozorujeme vodu a je nám blaženě. Přemýšlíme, zda by takovýto styl chůze s námi dal nějaký muž??

Následujte bodlák

Celá WHW je na rozdíl od běžných britských cest výborně jasně značena. Sledujeme symbol skotského bodláku na sloupcích se šipkami. Za celou dobu se nám nestalo, že bychom někde bloudily nebo sešly ze správné cesty. Směr sledujeme rovněž na mapě v telefonu i na speciální papírové mapě přímo k trase WHW, kterou lze koupit v každém místním obchůdku s outdoorovým turistickým vybavením. Bodláky nás směřují dál a my se vydáváme do druhé poloviny naší trasy. Procházíme městem Tyndrum, kde dokupujeme zásoby pečiva, kus anglického čedaru a dáváme si cider. Je tu hodně rušno, benzínová pumpa a spousta lidí a hluku, tak se nezdržujeme dlouho a opět vplouváme do divočiny, abychom po dnešních 17 km našly příjemné spací místočko blízko řeky Allt Kinglass.

4. den Mezi divokými blue bells

6. den Kolem jezera Loch Tulla

Večerní rituály

Zavedly jsme si hned na začátku cesty každovečerní rituály, abychom si každý den symbolicky uzavřely. Po večeři si vaříme čaj a při jeho popíjení otevřeně každá sdílíme dojmy a pocity z daného dne. Domluvily jsme se na upřímné komunikaci jako prevenci případné ponorky a nedorozumění. Přeci jen, i když se známe mnoho let a jsme zkušenostmi vzájemně prověřené, být spolu dva týdny 24 hodin denně v kuse je velká prověrka. Takže i dnes vaříme v esusu Earl Grey, posíláme si mluvící předmět a vzájemně si nasloucháme. Za mě je to skvělá metoda, prevence nepochopení, domněnek a vyhýbání problémů. Pokud je něco potřeba říci, je to na rovinu řečeno a vyřešeno. Naštěstí žádné spory nemáme a shodujeme se, že je nám spolu opravdu dobře a cestu si maximálně, plně užíváme. Děkujeme za počasí, za snesitelně malé množství midges a našim tělům za odolnost a zdraví, ve kterém už velký kus cesty zvládla. Večerní sdílení plně doporučuji. Člověk řekne nejen to, co je určeno ostatním, ale hlavně si urovná a uvědomí sám v sobě prožitky z celého dne. Dobře se potom usíná.

Vstupujeme do Highlands

Ráno pokračujeme údolím podél řeky a podél železniční tratě až do městečka Bridge of Orchy. Tam se trasa zvedá a okolní krajina se začíná dramaticky měnit. Dostáváme se do drsné části Highlands. Směr sleduje starou vojenskou cestu, kudy v 18. století Angličané táhli na Skotsko, aby následně celé klany vyplnili a tím zasadili velkou ránu skotskému národu, kultuře i tradicím. Otevírá se nám nádherná scenérie jezera Loch Tulla v obklopení vysokých hor. Cítím se být tím vším plně pohlcena, pocit, že jsem všeho součástí, není Skotsko a já jako poutník, ale jsme jedno. Čerpám si tu živelnou energii, sytím se krásou výhledů. Tahle cesta mi dává ještě mnohem víc, než jsem si dokázala představit.

Rannoch Moor

Za těch pět dní cesty už skoro ani nevnímám batoh na zádech. Jako by mi tam přirostl, nepřekáží mi, záda i ramena si zvykla a už ho beru jako svoji součást. Jídla ubývá, a tak je každým dnem lehčí a lehčí. Dnešek zakončujeme v Rannoch Moor. Dostáváme se tak do nejdivočejší a nejdrsnější části naší cesty. Rannoch Moor je rozsáhlé rašeliniště protkané bažinami,

7. den Bodlák nás vede údolím Glencoe kolem Buachaille Etive Mor

8. den Průsmykem Laringmor ruiny staré farmy Tigh-na-sleubhaich

9. den Zdolání nejvyššího vrcholu Británie – Ben Nevis

jezery a potoky, jedna z posledních velkých divočin v Evropě. Nepotkáváme tu žádnou civilizaci a dokážu si představit, že za deštivého a mlhavého počasí může tato oblast působit až děsivě. Obzvláště když procházíme kolem strašidelné zříceniny bývalého stavení s názvem Ba Cottage. Myslím, že Hitchcock by tu našel skvělé kulisy pro své horory. Odtud jdeme raději dále, nějak na nás tohle místo divně působí. Pokračujeme ještě kousek, až narazíme na nádherný starý kamenný mostek Ba Bridge a kolem něho hned několik příznivých plácků na postavení stanu. Potkáváme tu pár z Polska a dvě dámy z Francie, kteří si již prostor na stan našli a zabydleli se, a my využíváme ten poslední. V nohách 19,5 km a spokojené usínáme s červenajícím nebem nad námi.

Lidé na cestě

Ráno se probouzíme do mlhavého vlhkého počasí, po teplých slunných dnech taková první malá ochutnávka pravého Skotska. Loučíme se s naším krásným spacím místečkem. Pro mě zůstává asi tím nejkrásnějším, které jsme za celou WHW našly, a pokračujeme směr Kinghouse. Zvlněná stará vojenská cesta nás vede kolem lyžařského střediska Glencoe, chaty Black Rock Cottage a otevírá nám výhled na jednu z nejfotografovanějších ikonických hor Skotska s nezaměnitelným špičatým tvarem – Buachaille Etive Mor. V hospůdce v Kinghouse si dáváme pintu cideru a chvíli povídáme s poutníkem, kterého jsme potkali už včera. Na cestě se setkávají lidé, kteří se už nikdy potom asi neuvidí, spojí je jen ten společný úsek trasy. Vyslechnou si svoje příběhy, vzájemně se inspirují zážitky z putování, ale i svými životními zkušenostmi. Chvilí jdou společně, aby se po kratší či delší době zase

rozloučili a každý si šel svou cestou dál. I proto jsou poutě pro mě tak obohacující.

Přes Ďáblovy schody

Pokračujeme údolím Glencoe s horskými velikány nad námi. Po pár kilometrech cesta začíná stoupat a nás čeká nejstrmější část treku tzv. Devil's Stairs. Klikatá kamenitá cesta nás vede vzhůru, stoupáme krok za krokem pomalým tempem a údolí pod námi je čím dál tím menší, až dosáhneme nejvyššího vrcholu WHW. Stojí zde kamenná mohyla a místo vyložené vybízí k posezení a odpočinku. Po výšlapu nahoru jsme tu odměněni úchvatnými výhledy jako z kalendáře a chvíli na tomto místě zůstáváme. Vaříme si odpolední čaj a jen v tichosti a velkém úžasu hledíme na scenérii nekonečných hor kolem.

Noc mezi rododendrony

Nabaženy krásou a posilněny čajem se vydáváme dál. Nepotkáváme už skoro nikoho a pohlucuje nás jen náruč divoké přírody. Na závěr dnešního dne sestupujeme dolů přes vřesoviště a několik řek, až se dostáváme k městu Kinlochleven, ležícímu v úrovni moře. Na travnaté stráni plné rozkvetlých rododendronů nalézáme vhodné místo pro stan. Nebe i předpověď počasí prozrazují, že během noci i zítra zakusíme asi poctivý skotský déšť. Dalších 21 km je za námi.

První déšť

A je to tady. První pořádný skotský liják, mlha, vlhko a zima.

Přijímáme to jako obohacující zkušenost. I tohle je potřeba si zažít, aspoň využijeme veškerou výbavu do zimy a deště, co s sebou táhneme. Navlékám se do gumových kalhot, sebe i batoh balím do pláštěnek, na boty natahuji návleky a využívám i rukavice a čepici. Z nadmořské výšky nula nás čeká opět stoupání, abychom se dostaly do průsmyku Lairigmor, kterým projdeme mezi strmými vysokými horami. Intenzita deště se střídá, a tak svlékáme a oblékáme pláštěnky, ale stále se jde ještě dobře. Dnes to na moc zastávek ani našich koupacích a kochacích chvil nevypadá, a proto kilometry utíkají rychleji a už odpoledne se přibližujeme k nejvyšší hoře Velké Británie – Ben Nevis. Stan rozkládáme v kempu Glen Nevis. Přestává pršet, rozvěšujeme mokré věci a doufáme, že je skromné sluneční paprsky a občasný vítr trochu vysuší. V nohách dalších 22 km. Jdeme spát brzy, protože zítra chceme Ben Nevis zdolat.

Narozeninový výstup na Ben Nevis

Je devátého června a mám narozeniny. Aniž jsme to předem plánovaly, vyšlo to tak, že máme spousty času, do samotného cíle WHW nám zbývá pár posledních kilometrů, a proto se rozhodujeme, že si dnes vyšlápneme na vrchol Spojeného království. Takovou oslavu narozenin jsem ještě nezažila. Batohy necháváme v kempu a jdeme jen „na lehkou“. Říkáme tomu odpočinkový den. Opravdu se jde po těch dnech s náloží na zádech velmi zlehka, takový pocit, jako by člověk létal. Ben Nevis není vysoký, jeho výška 1344 m se může zdát snadno zdolatelná, ale potíže je v tom, že začínáte u hladiny moře, tedy v bodě 0. Před námi je úplně celá jeho výška, tak uvidíme, zda to opravdu bude odpočinkový den. Máme štěstí, protože počasí se opět umoudřuje. Občas nám cestu zpřijemňují sluneční paprsky, které se střídají s polojasným a jemným deštěm, na chůzi zcela ideální. Cesta nahoru je lehce zahalena v mlze, ale na vrcholu, kam se dostáváme po 8 km a necelých čtyřech hodinách chůze, se opar trhá. Stojíme na střeše Británie, z masivu sněhu, který vrchol pokrývá, v úžasu hledíme na jezera pod námi a další vrcholy kolem nás. Silně tu fouká, je zima, kolem 4 °C. Já slavím své čtyřicáté čtvrté narozeniny a jsem neskutečně šťastná.

Fort William – jsme v cíli

Po sestupu dolů se vracíme do kempu, kde ještě jednu noc zůstáváme, abychom následující den došly posledních pár kilometrů a dosáhly závěru naší cesty. Cílový bod leží ve městě Fort William. Tak jako většina těch, kdo zdolají WHW, i my se

fotíme v cíli na lavičce se sochou, která je oficiálním závěrem cesty. Jsme vysmáté, spokojené a jdeme se projít městem a koupit si nějaké pořádné dobré jídlo. Původně jsme měly v plánu dojet ještě dnes zpátky do Edinburghu a zbylé dva dny věnovat prohlídce města. Na nádraží ale zjišťujeme, že poslední vlak, co tímto směrem jede, už je plný a další jízdenky je možné zakoupit až na zítra ráno. Dobrá tedy, měníme plány a dnešek ještě věnujeme prohlídce okolí Fort William, projdeme se až k mořskému zálivu, ke zřícenině pevnosti a prozkoumáme ulice s mnoha malými obchůdky a kavárničkami. Večer je velmi deštivý a opravdu se nám ráno nechce balit stan zcela mokrá. Noc proto strávíme ve stanu pod střechou, nedaleko supermarketu Lidl. Tedy žádná romantika, připadám si trochu jak bezdomovec, ale za to sucho to rozhodně stojí.

Za dámičky v Edinburghu

Brzy ráno nasedáme do vlaku směr Edinburgh, mívám místa, která jsme v uplynulých dnech procházely, a částečně spíme, protože noční odpočinek nebyl moc uspokojivý. Kolem pole dne přijíždíme do hlavního skotského města, ubytováváme se v hotelu, využíváme po dlouhé době teplou koupelnu, suché čisté ručníky a voňavý šampon. Přiznávám, je to blaho. Na Edinburgh máme jen den a půl a chceme toho tolik navštívit, a tak se brzy vydáváme do víru ulic velkoměsta. V místním charitativním second handu si nakupujeme za pár liber prima oblečení a převlékáme se z outdooru do šatů, halenek a džinsů. Připadám si po dvou týdnech v divočině opravdu jako dáma. Těch pár hodin tady věnujeme návštěvě Botanické zahrady, projedeme se od starého hradu hlavní ulicí Royal Mile, vylezeme na vyhlídková místa na Calton Hill a Arturovo sedlo, a ještě by toho bylo tolik, ale čas už není.

Loučení

Ve čtyři ráno nás autobus odváží na letiště a letíme zpátky domů. Jsem unavená, nohy namožené, ale duše přešťastná. Naplňuje mě vděčnost za splněný sen, za tu krásu, za vše, co jsem cestou prožila a už navždy mi zůstane. Moje milé spolupuťovnice, děkuji za společné nadšení, radost a laskavost, které naši cestu provázely, za náš smysl pro humor, propojenost a za to, že jste. Milé Skotsko, děkuji za vlídné přijetí, bude se mi po tobě moc stýskat...

Koukněte na:
www.westhighlandway.org